

(המשך מעמוד 45)

נסעתי לאמא שלי כדי ללכת איתה לכספת ולהוציא משם רולארים, לתת לאביבה. אבל אמא אמרה לי שחייב לה יכולה, כי לא מרגישה טוב. חזרתי לאביבה. היא הרימה כל מיני אסיפונים. אני לוקחת באופן קבוע אסיוואל וגם שוטה. אני לא חיה חיים קלים בבית — אהוד לא אדם קל! שתיים בידה וקצת קוניאק, זה דבר רגיל. מאז שאהוד התחיל לעבוד בטלוויזיה, השתיה הפכה חלק מחיינו. שתיתי קוניאק מהול בכירה. גם בכמה (בצהריים) אני שותה.

אביבה לא נראתה מוראת — אבל היא אף פעם לא נראתה מוראת, הסלעית היותו צילצלת יותר מאוחר למנוחה, בערך בשלוש. היא לא היתה בבית, דיברתי עם אחותה, היה פאן, והשארתי מיספר-טלפון של גרנות. היא החזירה לי טלפון לפני ארבע.

דיברנו על זה שניסע לרוקטור פכטהולד וניסע למלון מנדרין. היא רצתה לנסוע לשם כי היתה עם קוסמטיקאית, קטרין הורוביץ, שעושה קורסים נגד קמטים בפנים. אמרתי לה שניסע לפכטהולד, אבל למנדרין לא כי רציתי לנסוע הביתה באורחים. אני שונאת לנהוג בלילה. אבל היא אמרה שבארבע היא הולכת לנבך לגמור עניינים לפני נסיעתה לחו"ל, וקבענו לשעה חמש ארבעים וחמש.

בשעה ארבע לקחה אביבה את האוטו שלי ואמרה שנוסעת להשיג כסף. אני הלכתי לישון, כי שתיה גורמת לי לעייפות. ההעוררת כערך בחמש וחצי. אביבה, עם החמימות והאהבה שלה, הביאה לי שתי כוסות קפה חוק, טוב, ואמרה לי: "תקומי לפגישתנו! הרגשת בחילה? לקחתי כדור פראמנון נגד בחילה, אבל לא הייתי שתויה. קמתי ללכת לפגישתנו. אבל אביבה אמרה לי: 'אולי כשנלתי' אמרתי שאני חייבת ללכת, כי למחרת היא נוסעת. היא אמרה לי שאני מתנדנדת, ככה אמרה: 'את מתנדנדת, אני אסע איתך' היא לא היתה אמורה להצטרף אליי."

ירדנו מבעלית עם שתינו בחלוק עם צווארון, אני זוכרת כמו היום! קבעתי את הפגישה ברחוב בוגרשוב פינת קונג'ורג', ליד קפה שקוראים לו 'אנטבה'. הגענו כערך ברבע-לשש — שש.

אביבה מכבת את הגברת, ועוברת למושביהאחרי. הגברת יושבת לידי. אמורים ללכת לפכטהולד. נכנסתי לרחוב בוקיבינג'ול, ברוורס אני חושבת, וירדתי. דפקתי בתריסים וצעקתי: 'רוקטור פכטהולד, זה חווה יערי!' אבל הוא לא ענה, כנראה שלא היה בבית.

בינתיים הן התחילו לדבר, ומלבסקי נשבעה שלא לקחה את יפיוהכוח. אביבה אמרה לה: 'את יודעת מה קורה לגנבים?' אני פנה כבתי-משפט. ונשי בעתי להגיד את האמת ורק את האמת! ואני לא רוצה להיות דבוקה לדברים שאמרת, אני לא זוכרת בדייקנות את זה דיברו.

ביקשנו שיתן לנו את ההודאה על הכסף, או צ'ק. אביבה הציעה שנשב למנדרין ונשב שם. נסעתי בבוגרשוב ישר. אני לא מדברת, אני אאוט. אביבה מדברת.

בסוף רחוב כן-יהודה, ליד הרמזורים, עמתי, פתחתי חלון — כי זה חורף,

וכל החלונות סגורים — שאלתי נהג' מונית איך נוסעים למנדרין.

אני זוכרת טוב את היום הזה: אני לא אשכח אותו כל ימי-חיי! אביבה ביקשה ממנה שיתן הודאה-כתב, וחיממה את האווירה. הגענו לצומת תל-ברוך, שם חשוך ולא סימפאטי. לא ראיתי את האורות של מלון מנדרין. לא הגענו לשם. אני לא אוהבת נסיעה בחושך, מסנוורים אותי בחושך, אני מודה! לפני תחנת-הרדלוק היא פתחה רלת וניסתה לרדת מהאוטו. אין לי מושג למה. אולי נכחה, אולי חשבה שזה לא הדרך למנדרין, אולי פחדה.

אביבה מאיימת עליה: 'אל תגנבי לחוה את הכסף! את יודעת מה קורה לגנבים! יש לך מספיק כסף, תחזירי את הכסף!' ואביבה מכניסה אותה ככה וסוגרת את הדלת. והיא מחזיקה את המנוחה שלא תקפוץ עוד פעם. וזה פעם ראשונה שאני שם, במקום של זונות וחושך!

בתחנת-הרדלוק רציתי לשאול שוב איך נוסעים למנדרין. וגם להרגיע אותה. אבל היה שם רק ערבי אחד. הוא אמר לי להמשיך לנסוע לכיוון כביש חיפה. בינתיים היתה כנראה מריבה באוטו, ואביבה ניסתה להחזיק אר-תה שלא תקפוץ עוד פעם. בקפיצה הראשונה היא גם צעקה 'Help! Help! גנבים!'

כאן העירו השופטים יערי כי אם המנוחה צעקה. גנבים! כנראה שמישהו ניסה לגנוב ממנה, ולא להיפך! יערי המשיכה להעיד:

אני לקחתי אותה מהבית, וזה אחריות שלי להחזיר אותה לשם. זה על אחריותי המלאה! נכון שזה על אחריותי המלאה? מה הייתי יכולה לעשות? להשאיר אותה שם על הכביש כנר? עם הערבי? זה מקום מסוכן! אמרתי לה: 'את לא רוצה ללכת למנדרין, אני אחזיר אותך הביתה' עשיתי סיבוב בחזרה לכיוון תל-אביב, ואמרתי לה: 'אני לוקחת אותך הביתה, אל תראגי, אל תדאגי' דיברתי אתה יידיש ואנגלית.

אביבה אמרה לי: 'משוגעת! מה את מחזירה אותה הביתה?' לא עניתי לאביבה. אמרתי למנוחה אולי עשיתי פעם: 'אל תדאגי, זאת חברה שלי את תחזרי ממנה, אני לוקחת אותך הביתה!' כי ראיתי שהיא מבוהלת, ראיתי היא קבעה פגישתנו ועל אחריותי להחזיר אותה! כפרה 25 אלף, לא הטרדו אותי 25 אלף!

כשאביבה שומעת שאני לוקחת אותה הביתה, היא התחילה לומר לה: 'תני לי את ההודאה או אני אהרוג אותך!' אבל היא לא אמרה. אני אהרוג אותך! במשמעות הטכנית של המילה, אלא פרוזאית, אביבה דיברה אליה אנגלית.

מלבסקי ניסתה שוב פעם לקפוץ. אמרתי לאביבה, 'מה את עושה לאשה המיסכנה הזאת?' אבל אביבה המשיכה

והדביקה אותה למושב הכיסא. יערי פורצת בכני.

אם רבים ילדים בכית, אני שולחת כל אחד לחדר אחר. אבל זה היה כי מכוננית, פה אני לא יודעת מה לעשות! לוא הייתי רואה שור כהנות-תכשיטים קאשי הייתי קמה ובורחת. אבל פה לא יכולתי לברוח! בנסיבות אני חושבת שתיפקדתי טוב!

אמרתי לה, 'אביבה, תעזבי אותה, אני אשיג לך את הכסף! כבר היינו במצבים יותר קשים. אני אפילו אשאר בתל-ברוך לעבוד בשבילך! תעזבי את האשה המיסכנה הזאת! אני אשיג לך את הכסף אפילו אם אצטרך לעשות את זה לא יודעת מה!'

פיתאום, אני לא יודעת איך זה התגלגל, אביבה רצתה את הכסף שהיה בארנק שלה. אולי עבר לה בראש שיש לה כסף על הגוף. זו ספקולציה שאני עושה, שאולי אביבה רצתה את הכסף הזה. ברגע שאני אמרתי למנוחה שאני מחזירה אותה הביתה, אביבה פיתאום אמרה לה שיתן את הכסף עליה. אני חושבת שלמנוחה לא היה גרוש.

אביבה החזיקה אותה בלפיתה על הכיסא. לא זוכרת באיזו יד. יד אחת שלי היתה על הברך של חזקנה כדי להרגיע אותה.

בצומת הייתי צריכה לקחת שמאלה ולקחת בטעות ימינה. אתם לא מבינים את האווירה. היא ראיתי שאני לא יכולה להשתלט על המצב. הייתי צריכה לקום ולברוח? הייתי צריכה לרוקן את אביבה מהאוטו? אולי, אבל אני אין לי אלוור של זונות.

בשלב זה בוכה יערי ומייבבת. אביבה גרנות ממש צוחקת מתאוריה.

המנוחה החזירה מכות לאביבה ושרטה אותה. ראיתי בלילה שאביבה שמה יוד. היא רצתה שאעצור את האוטו, היא ניסתה לעצור לי את ההגה ואת המהלכים. אבל אי-אפשר היה לעצור שם, ולכן שמתי יד על הרגל שלה. פיתאום שמעתי אותה אומרת: 'מישהו מכה אותי!' הסתכלתי אחורה, אבל אביבה אמרה לי שהיא לא עשתה כלום, ושהיא מפנטזת. חשבתי שאולי היא מקבלת מכות מהתיקרה, כי היו בדרך בורות.

אני לא ראיתי באוטו מערוך. לא היה דבר כזה! בשום אוטו לא היה מערוך. לא באוטו הזה ולא בשום אוטו אחר! זה אוטו של אהוד — מניין היה שם מערוך? לאהוד יש מערוך באוטו? זה פנטזיות של אביבה גרנות! שמפנטז על תאומים ועל זה שהיא טייסת בחילה-אוויר.

לא רציתי אף פעם להכיר בזה. אהוד כל הזמן אמר שכל מילה מהפה שלה זה שקר. אבל זה האופי שלי, אני נותנת אמן בכל אחד, גם נגד האינטרסים שלי.

המנוחה ישבה כשרגליה לכיוון המהלכים, נשענת על הדלת והורפת

היה יותר למעלה והרגליים פשוטות קרימה...

יערי בוכה שוב. מבקשת כדור-ארגעה. התובעת פנינה דבורין אומרת לבית-המישפט. אני מבקשת שיהיה רשום בפרוטוקול כי היא בוכה, אבל לא רואים דמעות! ליד התובעת יושב פסיכיאטר שהומינה, כדי לחזות בעדותה של חווה יערי, ולתת את הוודי-עדות המיקצועיות. הפסיכיאטר הדוני משה טסלר. מביט ביערי בהתעמקות ועוקב בהתעניינות אחרי כל תנועה ומבט שלה.

זה היה היום הכי מחריד של חיי! אני לא אשכח אותו עד יום מותי האחרון! זה הטרגדיה שלי, כי אני בכיינית, אם לא הייתי בכיינית לא הייתי כאן. אבל אני זיפט, אני אפס, לא לקחתי אותה לבית-חולים, אני מטומטמת! אני מצטערת, הבטחתי להחזיק מעמד אבל אני לא יכולה! כעית אצלנו, כשילד נפצע, אהוד מטפל בי ולא בילד, כי אני לא יכולה לראות רם: חזרתי אחורה, אולי נכנסתי

„אביבה סידרה לי את העבודה בחל“ אביבה היא אמרה לי יתהי כבר עצמאית פעם! כדי שלא אהיה שיפחה של אהוד!

לשניה לאוטו. גם אביבה נבהלה, אבל היא לא כמוני, היא לא מייילת. היא היתה מוראת, היא ברקה את המנוחה בעורק-הצוואר ובווריד-היד ומתחת לפאן, וצעקה: 'היא מתה, היא מתה, היא מתה!' אמרתי לה: 'אולי היא בכל זאת לא מתה!'

הכנסנו אותה בחזרה לאוטו, כדי לקחת אותה לבית-חולים. אחורנו אותה בחזרה לכיסא שישבה עלי, אביבה משכה אותה מתחת לבית השחי, כי אני לא יכולתי לראות את הרם, ואני עזרתי לה בכייליים.

החלקתי אורות גדולים והתכוונתי לצפור כל הדרך. זה פעם שניה שראיתי כן-אדם מת. פעם ראשונה ראיתי את אבא מת. סמכתי על אביבה, כי אביבה היא בת של רופא, היא רוקחת והיא יודעת לעשות עיסוי-לב, אם צריך. ואז אביבה צועקת: 'חווה, היא מתה!' אמרתי לה שניקה אותה לבית-חולים, אבל היא אומרת לי: 'את שתויה! את בהמה! את פאנקייטיטי, כעת אני לוקחת פיקוד!' היא אמרה את זה בקול שאתה לא יכול לפקפק אחריו. קול סמכותי כזה.

היא אמרה לי: 'היא מתה, ואת לא יודעת כמה הסתכנו, אפשר ללכת למאסר-עולמי! היא מוציאה אותה לבר, ואני שוכנת על ההגה ומייילת. כל הרם יצא לי מהרגליים, הייתי על סף התעלפות. רק אחרי-כך ראיתי לאן היא הוציאה אותה. כי לא הסתכלתי, לא רציתי לראות כלום!'

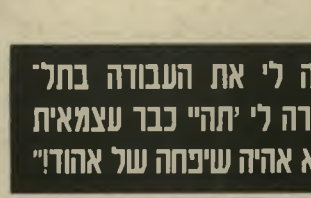
רק כשעשיתי סיבוב עם האוטו כדי לעשות סיבוב שמאלה, ראיתי אותה על השיחים בשולי-הכביש, צמוד מאוד לסלע, במצב ישיבה-שכיבה. אביבה התיישבה לידי, במקום שם ישבה המנוחה, היא הכניסה לי סטירה כדי להוציא אותי מהדיסטריה, נתנה לי מכה כדי שאפסיק ליייל ואזו.

חשבתי שהיא מתה, כי אני סומכת על אביבה. לא יכולתי להתנגד, אני מצטערת, אביבה לקחה את הפיקוד. לא חשבתי כלום, לא הייתי מסוגלת לחשוב! בגלל זה אני פה עומדת! ואז אני עושה סיבוב בצ'יק במקום, מחכה כמה שניות, כי היו מכוניות ממול. אפילו לא זזתי, כי לא רציתי להסתכל מאחור, עליתי על שיחים ממול כדי לא לעשות רוורס, וראיתי אותה שוכנת ממול.

ואז אחזנו נוסעים בתוך השיירה, כי היתה תנועה איומה של משאיות ומכוניות, ואני מייילת, רועדת, בפאניקה טוטאלית. אפילו לא ראיתי טוב, כי הרמעות הפריעו לי לראות. כשהגענו

לביתה, אמרתי לה שוב: 'אביבה, אולי היא לא מתה? אולי היא בכל זאת חיה?' זה היה קרוב לשעה שבע, כי בשבע כבר הייתי אצל אמא שלי. אצל אביבה היה צריך להיות שיעור אסטרונוגיה בבית, והיה ברור שאני לא יכולה לבוא אליה.

מהרגע שהגעתי לאמא שלי, צילצ'לתי מייד לאביבה. הייתי מנדרת לה כל דקה. הרגשתי לא כבד, היו לי ריגשי-אשמה, מודה ומתודה: התהלכתי עם ריגשי-אשמה כל השנה, כי אפילו כן-אדם מת צריך לקחת לבית-חולים, מבחינה מוראלית. אבל אביבה הסירה את לי הספקות שניקרו בי. לאמא אמרתי שרובתי עם אהוד. צילצלתי הביתה לילדים והחלטתי להישאר בתל-אביב. הייתי ממוטטת. בשעה תשע וחצי יצאתי לרחוב, כי אמא הציקה לי. מצאתי בנקס. מול תחנת-המישטרה בדיונגוף. תאמינו או לא תאמינו, רציתי ללכת למישטרה. הייתי צריכה ללכת: זו היתה בסדר-הכל תאונה!

„אביבה סידרה לי את העבודה בחל“ אביבה היא אמרה לי יתהי כבר עצמאית פעם! כדי שלא אהיה שיפחה של אהוד!

אמרתי לאביבה שהיא אשמה שהמנוחה קפצה, כי היא גרמה לה לקפוץ. אז היא אמרה לי: 'או לכי, תהיי חברה שלה!' אביבה אמרה לי: 'את הולכת לאמא ולא פתחת את הפה לאף אחר!' היא איימה עליי. לא יכולתי לישון לא ביום הראשון בבית, ולא ביום השני.

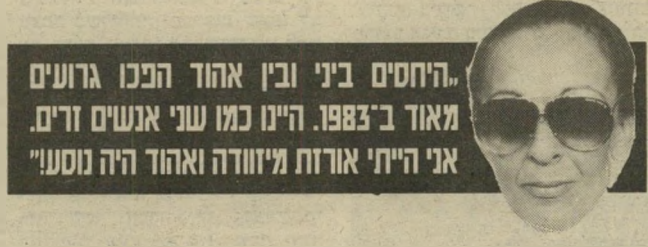
חזרתי לאביבה עוד כאותו לילה, בשעה שתיים-עשרה. אבי (גרנות) כבר ישן, כי אביבה השכיבה אותו לישון. היא שמה לו אסיוואל בתוך הקפה. דיברתי עם אביבה והיא אמרה שצריך להכין גירסה משופתת, כי המישטרה תדע שאני הייתי צריכה להיפגש אתה. ויקראו לי לחקירה. אביבה אמרה שאומרים שבכלל לא נפגשתי איתה. מספרים סיפור עם כל מיני באקדושות אמיתיות, ואביבה לא מתכחשת שהייתי אצלה בבית עד חמש.

היה תיאום, בגלל ששתינו ידענו שקרחה תאונה לא באשמתנו, כן, קיבלתי בשכל שלי שהיא אמרה לה לקפוץ. אבל היא קפצה, היתה הרגשה של אשמה מסויימת שלקחתי דודה מהבית ולא חזרתי אותה.

למחרת חזרתי לירושלים מוקדם. אהוד בדיוק יצא לקראתי בנוסף. הייתי גמורה רציתי ללכת לישון. באתח עשרה צילצלה אביבה ואמרה שחפישו את המנוחה, והיא אמרה שאני לא שם. שרדע מה להגיד, וכך גם אמרתי למישפחה. בתוך-תוכי קיוויתי שהיא חיה: רציתי שהיא תחיה, ראשית כדי שלא יקרה מה שקרה. שאני פה. ושנית גם מבחינת אביבה, שהיא תספר שאני לא נגעתי בה.

אני לא הלשנתי. היפנית את המישפחה שתחפש בתי-חולים ובמישטרה, את הסיפור לא סיפרתי לאיש.

למחרת לא ישנתי. בערב צילצל שוטר מבית האחות או האח, והזמין אותי למחלקת פשעים חמורים ברמת-גן. תגובה ראשונה שלי היתה לרוץ לאהוד. רצתי אליו לטלוויזיה, התחלתי רק להגיד לו שאני מוראת בגלל חקירה במישטרה, שאולי יעצרו אותי. הוא שאל פרטים, ואמרתי לו שהייתי אצל ויווי. הוא גירש אותי. אמרתי אצל ויווי תעופי לי מהעניינים! אמרתי אצל ויווי תעופי לי מהעניינים! אמרתי אצל ויווי תעופי לי מהעניינים! אמרתי אצל ויווי תעופי לי מהעניינים! אמרתי אצל ויווי תעופי לי מהעניינים! אמרתי אצל ויווי תעופי לי מהעניינים!

„היחסים ביני ובין אהוד הפכו גרועים מאוד ב'1983. הינו כמו שני אנשים זרים. אני הייתי אורות מיוחדים ואהוד היה נוסע!'

את הידיים של אביבה. פיתאום אני רואה שהיא איננה עפה, נפלי לי מהאוטו!

עצרנו בכום, ורצנו שתינו החוצה... יערי מתמוטטת על דוכן-העי-דים. היא בוכה, מליטה את פניה בידיה וממררת בכני. מביאים לה כוס-מים. היא נרגעת קצת וממשיכה:

מצאנו אותה שוכבת על הסלע. אני לא יודעת איך עפה לנו ראיתי שיש בראש שלה רם. אני, כשאני רואה רם, אני לא יכולה... היא שכבה ככה, כמו שישים מעלות כאלה, בוויית, כי הראש

להחזיק אותה ואמרה לה: 'תני לי את הכסף, או שאני אהרוג אותך!' כשיא שמעה 'אני אהרוג אותך', היא קפצה שוב ומנסה לצאת! ואני נמצאת במצב כזה שאף פעם בחיים לא הייתי במצב כזה באווירה כזאת. ואני לא מבינה בדיוק מה קרה עם אביבה אף פעם לא ראיתי אותה במצב הזה, גם את המנוחה לא ראיתי ככה. היא החזירה לאביבה מכות. ככה זה נאבק באוטו!

אביבה הדביקה אותה עם יד אחת למושב האחורי. יערי מדגימה כיצד לפתח אביבה את צווארה על התיירת